

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1979

Warszawa, dnia 12 lutego 1979 r.

Nr 1-2

01872

SPIS TREŚCI:

Dział A

- Poz. 1 — uchwała Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie kampanii sprawozdawczo-wyborczej w zakładowych organizacjach i instancjach związkowych 2
- " 2 — uchwała Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 18 grudnia 1978 r. o powołaniu Centralnej Komisji Koordynacyjnej Wczasów Pracowniczych 2
- " 3 — wytyczne Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 15 listopada 1978 r. w sprawie zasad organizacji i działalności społecznych zespołów aktywu związków zawodowych w miastach i gminach 2

Dział B

- Poz. 4 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 listopada 1978 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki 4
- " 5 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1978 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu nagród 5
- " 6 — uchwała Nr 138 Rady Ministrów z dnia 22 września 1978 r. w sprawie ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania 5
- " 7 — uchwała Nr 159 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych” 7
- " 8 — uchwała Nr 160 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Drukarz” 8
- " 9 — rozporządzenie Ministra Przemysłu Maszynowego z dnia 2 listopada 1978 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy eksploatacji wózków jezdniowych z napędem silnikowym 8
- " 10 — zarządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych” oraz zasad i trybu jej nadawania 11
- " 11 — zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 20 listopada 1978 r. w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony Drukarz” oraz szczegółowych zasad i trybu jej nadawania 11

K-7-18/79cz

21.40.

DZIAŁA

1.

UCHWAŁA PLENUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 18 grudnia 1978 r.

w sprawie kampanii sprawozdawczo-wyborczej w zakładowych organizacjach i instancjach związkowych

Zgodnie ze Statutem Zrzeszenia Związków Zawodowych, w roku 1979 upływa trzyletnia kadencja władz zakładowych organizacji związkowych, a w 1980 roku czteroletnia kadencja zarządów głównych i wojewódzkich rad związków zawodowych.

W celu ujednoczenia kampanii sprawozdawczo-wy-

borczej, zapewnienia jej zwartości oraz umożliwienia przeprowadzenia jej w okresie jednego roku, Centralna Rada Związków Zawodowych postanawia przeprowadzić kampanię sprawozdawczo-wyborczą we wszystkich ogniwach i instancjach związkowych w ciągu 1980 roku.

2.

UCHWAŁA PLENUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 18 grudnia 1978 r.

o powołaniu Centralnej Komisji Koordynacyjnej Wczasów Pracowniczych

1. W celu pełniejszej integracji wysiłków instytucji i organizacji centralnych w programowaniu i organizacji wypoczynku urlopowego powołuje się przy CRZZ Centralną Komisję Koordynacji Wczasów Pracowniczych. Zadaniem komisji będzie inicjowanie i koordynowanie wszelkich poczynań zmierzających do dalszego rozwoju różnych form wypoczynku urlopowego oraz bardziej racjonalnego i efektywnego gospodarowania bazą wczasową.

2. Funkcję przewodniczącego komisji IX Plenum powierza sekretarzowi CRZZ Janowi Pawlakowi. Na zastępców przewodniczącego powołuje się Henryka Białczyńskiego, podsekretarza stanu w MPPiSS, Barbarę Natorską, przewodniczącą Zarządu Głównego

Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego oraz Edwarda Pawlusa, przewodniczącego WRZZ w Bielsku Białej; na sekretarza komisji Jerzego Białka, kierownika Wydziału Wczasów Pracowniczych CRZZ.

3. Upoważnia się Prezydium CRZZ do powołania członków komisji, w skład której powinni wejść członkowie kierownictw instancji związkowych i resortów, przedstawiciele organizacji i instytucji centralnych zajmujący się problemami wypoczynku urlopowego, kierownicy ośrodków wczasowych, członkowie rad zakładowych i przedstawiciele służby socjalnej niektórych zakładów pracy.

3.

WYTYCZNE PREZYDIUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 15 listopada 1978 r.

w sprawie zasad organizacji i działalności społecznych zespołów aktywu związków zawodowych w miastach i gminach

Dalszy wzrost roli i znaczenia związków zawodowych wymaga stałego doskonalenia działalności związkowej, tak aby służyła ona coraz lepiej interesom klasy robotniczej i wszystkich pracujących, poprawie warunków życia i pracy, sprawie budownictwa socjalistycznego. W tym celu niezbędne jest umacnianie więzi między zakładowymi organizacjami i instancjami związkowymi, rozwijanie aktywnej współpracy związków zawodowych z instancjami par-

tyjnymi i terenowymi organami władzy i administracji państwowej, stałe pogłębianie procesu uspołeczniania działalności związków zawodowych, poprzez szersze angażowanie aktywistów związkowych do realizacji uchwał Partii i ruchu zawodowego.

Kierując się wskazaniem zawartym w Uchwale Biura Politycznego KC PZPR z 1973 r. w sprawie zadań związków zawodowych w rozwijaniu budownictwa socjalistycznego oraz uwzględniając liczne do-

tychczasowe doświadczenia i wnioski terenowego aktywu związkowego — Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych postanawia co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE

1. W celu stworzenia odpowiednich warunków do praktycznej realizacji Wytycznych Prezydium CRZZ z dnia 29.VI.1977 r. w sprawie współdziałania instancji związkowych z terenowymi organami władzy i administracji państwowej — wojewódzkie rady związków zawodowych powołają miejskie, dzielnicowe, miejsko-gminne i gminne społeczne zespoły aktywu związków zawodowych, zwane Terenowymi Zespołami Związków Zawodowych.

2. Terenowe zespoły związków zawodowych są społecznymi organami wojewódzkich rad związków zawodowych. Działalność swą prowadzą w oparciu o ich wytyczne i uchwały oraz o zadania wynikające z planu społeczno-gospodarczego rozwoju terenu, na którym działają.

3. Terenowy zespół przedkłada opinie, uwagi i wnioski Sekretariatowi Wojewódzkiej Rady Związków Zawodowych i za jego akceptacją radom zakładowym, terenowym organom władzy i administracji stopnia podstawowego. Nie ma natomiast prawa podejmować wiążących uchwał i decyzji.

4. Do składu terenowych zespołów związków zawodowych powinni być powołani:

- członkowie CRZZ, ZG, WRZZ z terenu działania zespołu,
- przedstawiciele rad zakładowych, związkowych rad przedsiębiorstw i kombinatów,
- radni rad narodowych stopnia podstawowego — rekomendowani przez organizacje związkowe,
- przewodniczący miejskich, dzielnicowych, gminnych zespołów związkowej kontroli społecznej.

5. Terenowy zespół aktywu związkowego powinien liczyć od 7 do 15 osób, w zależności od liczby zakładów pracy i liczby zatrudnionych pracowników w jednostkach gospodarki społecznej.

6. Prezydium WRZZ podejmuje uchwałę w sprawie składu osobowego oraz liczby członków terenowego zespołu.

7. Terenowy zespół związków zawodowych powołuje się na okres kadencji WRZZ.

8. Terenowy zespół związków zawodowych na pierwszym swym posiedzeniu dokonuje w głosowaniu jawnym wyboru przewodniczącego i sekretarza.

II. Cele i zadania terenowych zespołów związków zawodowych

1. Powołanie zespołów ma na celu włączenie szerokiego kręgu aktywu społecznego związków zawodowych do realizacji statutowych zadań i celów ruchu zawodowego, zacieśnienia kontaktów i współdziałania za pośrednictwem aktywu społecznego terenowych instancji związkowych z instancjami partyjnymi, organami władzy i administracji państwowej stopnia podstawowego oraz z organizacjami społecznymi w rozwiązywaniu żywotnych problemów ludzi pracy na terenie miast i gmin.

Działalność społecznych zespołów ruchu zawodowego sprzyjać powinna dalszemu pogłębieniu demokracji socjalistycznej, aktywnemu włączaniu członków związków zawodowych do współzarządzania sprawami swego terenu i realizacji zadań społeczno-gospodarczych w środowisku zamieszkania oraz kształtowaniu zaangażowanych, patriotycznych postaw szerokiego rzesz członków związków zawodowych.

2. Do podstawowych zadań terenowych zespołów należą:

— reprezentowanie interesów zakładowych organizacji związkowych szczególnie w zakresie realizacji wniosków i postulatów zgłoszonych przez ludzi pracy do terenowych organów władzy i administracji stopnia podstawowego,

— koordynacja przedsięwzięć związków zawodowych w rozwiązywaniu problemów środowiskowych,

— organizowanie wspólnych przedsięwzięć z komitetami FJN, ogniwami samorządu społecznego oraz terenowymi organami administracji państwowej stopnia podstawowego w zakresie realizacji czynów społecznych na rzecz miast i gmin,

— udzielanie pomocy organom samorządu mieszkańców w realizacji ich inicjatyw zmierzających do lepszego zaspokajania potrzeb bytowych, socjalnych i kulturalnych ludzi pracy,

— udzielanie pomocy w działalności terenowych zespołów kontroli społecznej,

— rozwijanie działalności w zakresie racjonalnego wykorzystania istniejących obiektów socjalnych, kulturalno-oświatowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych,

— społeczne oddziaływanie na dalszą poprawę pracy służby zdrowia, rozwój sieci placówek służby zdrowia i rehabilitacji zawodowej,

— rozwijanie inicjatyw społecznych na rzecz rozwoju budownictwa mieszkaniowego, obiektów handlowych i usługowych,

— organizowanie społecznego poradnictwa prawnego,

— organizowanie społecznej pomocy szkołom i placówkom oświatowo-wychowawczym.

3. Terenowe zespoły związków zawodowych, działając z upoważnienia wojewódzkich rad związków zawodowych oraz w oparciu o opinie wynikające z konsultacji z aktywem związkowym, prezentują wobec rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego opinie i wnioski dotyczące w szczególności:

— planowania rozwoju społeczno-gospodarczego miasta, dzielnicy lub gminy,

— rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej,

— rozwoju czynów społecznych,

— rozwoju placówek handlowych i usługowych,

— budowy żłobków i przedszkoli,

— rozwoju działalności kulturalno-oświatowej, sportu, turystyki i wypoczynku po pracy,

— rozwoju urządzeń i obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych,

— funkcjonowania komunikacji,

— pracy urzędów i instytucji obsługujących obywateli.

4. Terenowe zespoły związków zawodowych uczestniczą w działalności kontrolnej prowadzonej przez wojewódzkie rady związków zawodowych w zakresie ich statutowych uprawnień.

III. ZASADY PRACY TERENOWYCH ZESPOŁÓW ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1. Działalnością terenowych zespołów związków zawodowych kieruje wojewódzka rada związków zawodowych.

2. Pracami zespołu kieruje jego przewodniczący.

3. Terenowy zespół pracuje w oparciu o półroczne plany pracy.

4. Przewodniczący zespołu reprezentuje wojewódzką radę związków zawodowych wobec terenowych organów władzy i administracji państwowej stopnia podstawowego oraz organów kierowniczych przedsiębiorstw i instytucji mających swą siedzibę na terenie działania zespołu terenowego.

5. Przewodniczący zespołu organizuje w razie potrzeby spotkania przewodniczących rad zakładowych dla omówienia podstawowych zadań określonych przez WRZZ, terenową instancję partyjną lub terenowy organ władzy państwowej.

6. Przewodniczący zespołu zwołuje posiedzenia zespołu w celu omówienia zadań dla poszczególnych członków zespołu, dokonania oceny pracy zespołu, ustalenia wniosków dla WRZZ, terenowych organów władzy i administracji państwowej, kierownictw zakładów pracy i zakładowych organizacji związkowych.

Wnioski przedkładane są odpowiednim organom zgodnie z trybem przewidzianym w punkcie 3 rozdziału I.

IV. FORMY PRACY WRZZ Z TERENOWYMI ZESPOŁAMI ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1. Wojewódzka rada związków zawodowych:

— ustala główne zadania dla terenowych zespołów,
— przedkłada na posiedzenia Prezydium lub WRZZ okresową informację o pracy zespołów,
— rozstrzyga wszelkie sprawy wynikające z pracy zespołów,

— organizuje szkolenia dla przewodniczących i sekretarzy zespołów, prowadzi wymianę doświadczeń w ich pracy, organizuje w miarę potrzeb narady informacyjno-instruktażowe z przewodniczącymi zespołów,

— wyznacza pracowników WRZZ do bezpośredniej współpracy z terenowymi zespołami,

— podejmuje decyzje wynikające z wniosków zgłoszonych przez terenowe zespoły,

— zaprasza przewodniczących i sekretarzy zespołów do udziału w posiedzeniach WRZZ, posiedzeniach prezydium i komisjach WRZZ, w przypadku omawiania problemów wiążących się z terenem ich działania,

— zabezpiecza w jednym z zakładów pracy lub instytucji niezbędne, podstawowe warunki do pracy zespołu,

— zapewnia odpowiednie dokumenty i materiały niezbędne do prowadzenia działalności zespołu,

— tworzy odpowiedni społeczny klimat do aktywnej pracy terenowych zespołów i troszczy się o ich wysoki, społeczny autorytet.

DZIAŁ B

4.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 listopada 1978 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki

(Dziennik Ustaw z dnia 12 grudnia 1978 r. Nr 28, poz. 121)

Na podstawie art. 13 i art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1975 r. Nr 34, poz. 188) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24 października 1975 r. w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki (Dz. U. z 1975 r. Nr 35, poz. 193, z 1976 r. Nr 40, poz. 237 i z 1978 r. Nr 23, poz. 105) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. 1. Przepisy § 1—16 stosuje się odpowiednio do zasiłku opiekuńczego, macierzyńskiego, pogrzebo-

wego i wyrównawczego, z zastrzeżeniami wynikającymi z ust. 2, 3 i 4.

2. Podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego stanowi pełne wynagrodzenie, z wyjątkiem składników wynagrodzenia nie mających charakteru stałego, wymienionych w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

3. Wynagrodzenie za dyżury zakładowe pełnione przez pracownice medyczne wlicza się do podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego w przeciętnej miesięcznej jego wysokości osiągniętej w okresie zatrudnienia w ciągu ostatnich 12 miesięcy kalendarzowych przed miesiącem, w którym powstało prawo do zasiłku.

4. Przepis ust. 2 i 3 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku pogrzebowego.”

2) w załączniku nr 2 w pkt 7 skreśla się wyrazy „a dla pracowników medycznych — również wynagrodzenie za dyżury zakładowe”.

§ 2. Zasiłek macierzyński, do którego prawo powstało przed dniem wejścia w życie rozporządzenia,

oblicza się począwszy od dnia 1 grudnia 1978 r. według zasad wynikających z rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 1 grudnia 1978 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

5.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 grudnia 1978 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu nagród

(*Dziennik Ustaw z dnia 12 grudnia 1978 r. Nr 28, poz. 122*)

Na podstawie art. 10 pkt 3 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150), w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1973 r. w sprawie zakładowego funduszu nagród (Dz. U. z 1973 r. Nr 41, poz. 249, z 1974 r. Nr 49, poz. 306, z 1975 r. Nr 45, poz. 236, z 1976 r. Nr 40, poz. 236, z 1977 r. Nr 34, poz. 148 i z 1978 r. Nr 23, poz. 104) dodaje się ust. 5, 6 i 7 w brzmieniu:

„5. Podział środków zakładowego funduszu nagród, o którym mowa w art. 10 ustawy, stanowiących różnicę między naliczonym zakładowym funduszem nagród a sumą wypłaconych indywidualnych nagród,

następuje po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

6. Kwota naliczonego zakładowego funduszu nagród powyżej poziomu tego funduszu ustalonego w wyniku weryfikacji rocznego sprawozdania finansowego zmniejsza środki, o których mowa w art. 10 ustawy, a w razie ich braku — zakładowy fundusz nagród przysługuje za rok następny.

7. Uzupełniający odpis na zakładowy fundusz nagród ustalony w wyniku weryfikacji rocznego sprawozdania finansowego zwiększa środki, o których mowa w art. 10 ustawy”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do obliczania zakładowego funduszu nagród począwszy od obliczenia tego funduszu za rok 1978.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

6.

UCHWAŁA NR 138 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 września 1978 r.

w sprawie ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania

(*Monitor Polski z dnia 20 listopada 1978 r. Nr 35, poz. 132*)

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Przepisy uchwały stosuje się przy ustalaniu okresów pracy oraz innych okresów, od których zależy nabycie prawa do nagrody (gratyfikacji) jubileuszowej, zwanej dalej „nagrodą”, oraz przy obliczaniu i wypłacaniu tej nagrody, przysługującej pracownikowi na podstawie układu zbiorowego pracy lub przepisów o wynagradzaniu albo innych przepisów szczególnych, jeżeli przepisy te nie zawierają odmiennych zasad w tym zakresie.

§ 2. 1. Do okresu pracy uprawniającego do nagrody wlicza się, bez względu na przerwy w zatrudnieniu:

1) okresy zatrudnienia w uspołecznionych zakładach pracy, w których przepisy o nagrodach obowiązują lub obowiązywały w okresie zatrudnienia pracownika,

2) okresy zatrudnienia w uspołecznionych, nie istniejących już zakładach pracy, jeżeli przepisy o nagrodach obowiązywały w danym zakładzie lub obowiązują obecnie w zakładach pracy podobnego rodzaju (branży, gałęzi gospodarki),

3) okresy zatrudnienia w prywatnych zakładach pracy, które zostały upaństwowione lub przejęte przez uspołecznione zakłady pracy, na warunkach określonych w pkt 1 i 2.

2. Okresy zatrudnienia w organizacjach społecznych i politycznych po wyzwoleniu wlicza się do okresu pracy uprawniającego do nagrody bez względu na to, czy w organizacjach tych obowiązują lub obo-

wiązywały w okresie ich istnienia przepisy o nagrodach.

3. Do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia zakończonych po wyzwoleniu rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz wygaśnięciem stosunku pracy wskutek porzucenia pracy.

§ 3. Pracownikowi pozostającemu jednocześnie w więcej niż jednym stosunku pracy okresy uprawniające do nagrody ustala się odrębnie dla każdego stosunku pracy. Do okresu zatrudnienia uprawniającego do nagrody nie wlicza się okresu pracy w innym zakładzie, w którym pracownik jest lub był jednocześnie zatrudniony.

§ 4. 1. Do okresu pracy uprawniającego do nagrody wlicza się następujące okresy przypadające po II wojnie światowej:

1) czynnej służby wojskowej (zawodowej, zasadniczej, nadterminowej, okresowej, pełnionej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego, przeszkolenia wojskowego odbywanego w jednostkach wojskowych w ramach wojskowego szkolenia studentów oraz ćwiczeń wojskowych), chyba że żołnierz został ukarany karą dyscyplinarną usunięcia z zawodowej służby wojskowej lub utraty stopnia wojskowego albo został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w razie prawomocnego skazania go na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

2) służby wojskowej w armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

2. Do okresu pracy uprawniającego do nagrody wlicza się przypadające po wyzwoleniu okresy służby w organach bezpieczeństwa publicznego, a także w Milicji Obywatelskiej i w Służbie Więziennej, chyba że funkcjonariusz został ukarany karą dyscyplinarną wydalenia z tej służby, porzucił służbę albo został zwolniony ze służby w razie skazania prawomocnym wyrokiem sądu.

3. Do okresu pracy uprawniającego do nagrody wlicza się przypadające po wyzwoleniu okresy przerw w zatrudnieniu spowodowane:

1) nauką w szkole stopnia ponadpodstawowego, odbywaną na podstawie skierowania zakładu pracy lub jednostki nadrzędnej, pod warunkiem jej ukończenia, jednak w wymiarze nie wyższym niż okres przewidziany programem nauczania,

2) niezdolnością do pracy, w czasie której przysługiwały zasiłki z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby i macierzyństwa lub wynagrodzenie albo renta chorobowa,

3) urlopem bezpłatnym udzielonym pracownicy na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi, obowiązujących w okresie od 8 czerwca 1968 r. do 27 stycznia 1972 r.,

4) odbywaniem kary pozbawienia wolności, gdy następnie pracownik został zrehabilitowany w przepisanej trybie, jak również pobytem w areszcie tymczasowym, jeżeli postępowanie karne zostało następnie umorzony z powodu braku podstaw do oskarżenia lub zapadł wyrok niewinniający,

5) nieuzasadnionym lub niezgodnym z prawem rozwiązaniem stosunku pracy, jak również niewyda-

niem w terminie lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy albo opinii, jeżeli pracownikowi przyznano z tego tytułu wynagrodzenie lub odszkodowanie; w takim wypadku wlicza się okres, za który to wynagrodzenie lub odszkodowanie przyznano.

4. Okresy, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 4, wlicza się do okresu zatrudnienia także wówczas, gdy były poprzedzone okresami wymienionymi w ust. 1 i 2 oraz w § 5 ust. 1.

§ 5. 1. Do okresu uprawniającego do nagrody wlicza się także następujące okresy:

1) przed II wojną światową:

a) czynnej służby wojskowej pełnionej w Wojsku Polskim od dnia 1 listopada 1918 r.,

b) służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii,

c) pobytu w więzieniu lub obozie za działalność rewolucyjną,

d) niewykonywania pracy wskutek prześladowania za działalność w obronie interesów klasy robotniczej, a także w lewicowych ruchach ludowych,

2) w czasie II wojny światowej:

a) służby w Wojsku Polskim,

b) służby w polskich formacjach wojskowych w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich po dniu 13 maja 1943 r.,

c) służby w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem, działających na obszarze Polski lub innych państw,

d) czynnej służby wojskowej pełnionej w armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich,

e) czynnej służby wojskowej pełnionej w polskich formacjach wojskowych za granicą w czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 13 lutego 1946 r. oraz w innych armiach sojuszniczych w czasie wojny 1939—1945 r.,

f) pobytu w niewoli oraz w wojskowych obozach internowanych dla osób pełniących służbę w formacjach określonych pod lit. a)—e),

g) niewykonywania pracy wskutek represji stosowanych przez hitlerowskiego okupanta, w szczególności: pobytu w więzieniu z przyczyn ideowych, pobytu w obozie koncentracyjnym lub w obozie pracy, robót przymusowych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli okresy działalności kombatanckiej lub pobytu w obozie koncentracyjnym zostały wliczone do okresu pracy uprawniającego do nagrody na podstawie odrębnych przepisów.

§ 6. Repatriantom wlicza się do okresu pracy uprawniającego do nagrody okresy zatrudnienia za granicą na zasadach i warunkach obowiązujących w kraju.

§ 7. Do okresu zatrudnienia uprawniającego do nagrody wlicza się okres prowadzenia zakładu na podstawie umowy agencyjnej lub na podstawie umowy zlecenia, na zasadach i warunkach przewidzianych w przepisach odrębnych, jednakże niezależnie od tego, w jakim terminie pracownik podjął zatrudnienie po rozwiązaniu umowy agencyjnej (zlecenia), oraz bez względu na tryb rozwiązania tej umowy, chyba że została ona rozwiązana z winy osoby prowadzącej zakład.

§ 8. 1. Pracownik nabywa prawo do nagrody w zakładzie pracy zatrudniającym go w dniu upływu okresu uprawniającego do nagrody.

2. Wypłata nagrody powinna nastąpić niezwłocznie po nabyciu przez pracownika prawa do tej nagrody.

3. Pracownik jest obowiązany udowodnić swoje prawo do nagrody, jeżeli w aktach osobowych będących w dyspozycji zakładu pracy brak jest odpowiedniej dokumentacji.

§ 9. 1. Podstawę obliczenia nagrody stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w dniu jej wypłaty, a jeżeli dla pracownika jest to korzystniejsze — wynagrodzenie przysługujące mu w dniu nabycia prawa do nagrody. Nagrodę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

2. W razie nabycia przez pracownika prawa do nagrody po zmianie wymiaru czasu pracy podstawę obliczenia nagrody stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi w okresie przepracowanym po tej zmianie. Jeżeli pracownik nabył prawo do nagrody będąc zatrudniony w innym wymiarze czasu pracy niż w dniu jej wypłaty, podstawę obliczenia nagrody stanowi wynagrodzenie przysługujące pracownikowi bezpośrednio przed zmianą wymiaru czasu pracy.

§ 10. W razie rozwiązania stosunku pracy z powodu przejścia na emeryturę lub rentę inwalidzką w związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową albo na rentę inwalidzką I lub II grupy z innych przyczyn niż wypadek przy pracy lub choroba zawodowa — pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody brakuje mniej niż 12 miesięcy, li-

cząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy.

§ 11. 1. Pracownikowi, który w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody nabywa prawo do dwóch lub więcej nagród, wypłaca się tylko jedną nagrodę — najwyższą.

2. Pracownikowi, który w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody nabywa prawo do nagrody, a w ciągu 12 miesięcy od tego dnia nabędzie prawo do nagrody wyższego stopnia, wypłaca się w terminie określonym w § 8 nagrodę niższą, a w dniu nabycia prawa do nagrody wyższej — różnicę między kwotą nagrody wyższej a kwotą nagrody niższej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie w razie gdy w dniu, w którym pracownik udokumentował swoje prawo do nagrody, był on uprawniony do nagrody wyższego stopnia oraz w razie gdy pracownik prawo to nabędzie w ciągu 12 miesięcy od tego dnia.

4. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do pracownika nabywającego prawo do nagrody w związku z wejściem w życie uchwały.

§ 12. Traci moc zarządzenie nr 100 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1959 r. w sprawie zasad ustalania okresów pracy i ciągłości pracy uprawniających do nagrody za wieloletnią pracę (gratyfikacji jubileuszowych) (Monitor Polski Nr 58, poz. 282).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

7.

UCHWAŁA NR 159 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1978 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych”

(Monitor Polski z dnia 29 listopada 1978 r. Nr 36, poz. 134)

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych”, zwaną dalej „odznaką”.

§ 2. Odznaka jest dwustopniowa: srebrna i złota.

§ 3. 1. Odznaka jest zaszczytnym wyróżnieniem zawodowym i może być nadawana:

1) pracownikom zatrudnionym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i członkom rad nadzorczych tego Zakładu za wieloletnią i nienaganną pracę oraz za szczególne zasługi w rozwoju ubezpieczeń społecznych, zwłaszcza w zakresie nowych rozwiązań organizacyjnych ubezpieczeń,

2) innym osobom niż wymienione w pkt 1, zwłaszcza pracownikom zakładów pracy wykonującym zadania w zakresie ubezpieczeń społecznych.

2. Odznaka może być również nadawana obywatelom państw obcych za zasługi położone w rozwoju i umacnianiu współpracy międzynarodowej w dziedzinie ubezpieczeń społecznych.

§ 4. Odznakę nadaje Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 5. 1. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania osoby wyróżnionej na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że nadanie odznaki nastąpiło wskutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 6. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali wzór odznaki, szczegółowe zasady i tryb jej nadawania, wręczania oraz sposób noszenia.

§ 7. Koszty związane z nadaniem odznaki są pokrywane z właściwych środków budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Szydłak

8.

UCHWAŁA NR 160 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1978 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Drukarz”

(Monitor Polski z dnia 29 listopada 1978 r. Nr 36, poz. 135)

W celu uznania zasług, ofiarnej pracy oraz szczególnych osiągnięć w postępie i rozwoju przemysłu poligraficznego Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Zasłużony Drukarz”, zwaną dalej „odznaką”.

§ 2. Odznaka jest zaszczytnym wyróżnieniem zawodowym i może być nadawana:

1) pracownikom przemysłu poligraficznego wyróżniającym się szczególnie sumiennym wykonywaniem obowiązków w pracy zawodowej i społecznej, wykazującym szczególną dbałość o mienie społeczne i odznaczającym się wysokim poziomem moralnym,

2) innym osobom szczególnie zasłużonym w dziedzinie postępu i rozwoju przemysłu poligraficznego,

3) obywatelom państw obcych za zasługi położone w umacnianiu i rozwoju współpracy międzynarodowej w dziedzinie przemysłu poligraficznego.

§ 3. Odznakę nadaje Minister Kultury i Sztuki.

§ 4. Nadanie odznaki może nastąpić na podstawie wniosku:

1) dyrektora zjednoczenia lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Kultury i Sztuki — w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w tych jednostkach organizacyjnych,

2) właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego — w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w jednostkach im podległych lub przez nich nadzorowanych,

2) właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego — w odniesie-

niu do pracowników zatrudnionych w jednostkach im podległych lub przez nich nadzorowanych,

4) zarządu centrali związku spółdzielni lub organizacji społecznej — w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w tych organizacjach oraz działaczy organizacji społecznych.

§ 5. Pracownicy przemysłu poligraficznego wyróżnieni odznaką i spełniający wymagane warunki mają pierwszeństwo:

1) przy przedstawianiu do orderów i odznaczeń,

2) w awansowaniu,

3) w kierowaniu na kursy oraz inne formy szkolenia zawodowego,

4) w korzystaniu z wszelkiego rodzaju świadczeń socjalnych.

§ 6. 1. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania osoby wyróżnionej na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Kultury i Sztuki może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że jej nadanie nastąpiło wskutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 7. Minister Kultury i Sztuki ustali opis i wzór odznaki oraz szczegółowe zasady i tryb jej nadawania, wręczania oraz sposób noszenia.

§ 8. Koszty odznak oraz wydatki związane z ich nadawaniem są pokrywane z budżetu Ministerstwa Kultury i Sztuki.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Szydłak

9.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU MASZYNOWEGO

z dnia 2 listopada 1978 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy eksploatacji wózków jezdniowych z napędem silnikowym

(Dziennik Ustaw z dnia 10 listopada 1978 r. Nr 27, poz. 119)

Na podstawie art. 208 § 3 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa warunki bezpieczeństwa i higieny pracy przy eksploatacji wózków jezdniowych z napędem silnikowym, zwanych dalej „wózkami”, używanych w transporcie wewnętrznym zakładów pracy, z wyjątkiem, o którym mowa w § 27.

§ 2. Konstrukcja wózków oraz ich wyposażenie powinny być zgodne z wymaganiami przewidzianymi w odpowiednich normach. Dokonywanie przez użytkownika zmian konstrukcyjnych lub demontażu

ubezpieczeń zabezpieczających i sygnalizacyjnych oraz tabliczek informacyjnych określonych w normach jest zabronione.

§ 3. 1. Każdy wózek powinien być wyposażony w dokumentację techniczno-ruchową, zawierającą dane dotyczące warunków eksploatacji, terminów okresowych kontroli i remontów, oraz instrukcje obsługi i konserwacji wózka.

2. Dokumentacja techniczno-ruchowa powinna określać dopuszczalną liczbę wózków pustych lub z ładunkiem, z uwzględnieniem możliwości bezpiecznego zahamowania całego składu.

§ 4. 1. Zakłady eksploatujące wózki powinny mieć zaplecze techniczno-warsztatowe oraz wydzielone pomieszczenia lub stanowiska postoju wózków, spełniające wymagania określone odrębnymi przepisami.

2. W zakładach eksploatujących wózki akumulatorowe, niezależnie od wymagań, o których mowa w ust. 1, powinny być wydzielone pomieszczenia lub stanowiska ładowania akumulatorów, a w zakładach pracy eksploatujących wózki z silnikami zasilanymi gazem z butli — pomieszczenia przeznaczone do wymiany butli z gazem.

3. Jeżeli ze względów techniczno-ekonomicznych jest nieuzasadnione organizowanie własnego zaplecza techniczno-warsztatowego, zakład pracy powinien zapewnić techniczną obsługę wózków w specjalistycznych warsztatach pozazakładowych.

§ 5. Pracę kierowcy wózka może wykonywać osoba pełnoletnia, która:

1) ukończyła kurs dla kierowców wózków i otrzymała świadectwo stwierdzające nabycie kwalifikacji w zawodzie kierowcy jednego lub kilku typów wózków oraz

2) otrzymała od zakładu pracy imienne zezwolenie na kierowanie wózkami.

§ 6. 1. Kursy dla kierowców wózków mogą organizować zakłady pracy, zakłady doskonalenia zawodowego lub organizacje techniczne, zgodnie z programem zatwierdzonym lub opracowanym i zatwierdzonym przez jednostkę organizacyjną wyznaczoną przez Ministra Przemysłu Maszynowego.

2. Na kurs dla kierowców wózków może być przyjęta osoba, u której lekarz mający odpowiednio uprawnienia nie stwierdził przeciwwskazań psychofizycznych do wykonywania pracy kierowcy.

§ 7. Świadectwo ukończenia kursu wydaje jednostka organizująca kurs. Jeżeli jednostką tą jest zakład pracy, świadectwo wydaje zakładowa komisja kwalifikacyjna. Świadectwo ukończenia kursu ważne jest na terenie całego kraju.

§ 8. 1. Imienne zezwolenie na kierowanie wózkami wydaje zakład pracy po komisyjnym sprawdzeniu wiadomości nabytych przez kierowcę w czasie wstępnego szkolenia stanowiskowego.

2. Zezwolenie może być wydane kierowcy, który wykazał się znajomością terenu zakładu pracy i charakterystycznych cech ładunków, jakie będzie przewoził, znajomości przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych oraz zakładowych instrukcji z zakresu eksploatacji wózków i ruchu na drogach zakładowych.

3. Zezwolenie jest ważne na terenie zakładu pracy, który je wystawił.

§ 9. 1. Zezwolenie na kierowanie wózkiem powinno być cofnięte w razie stwierdzenia, że kierowca nie przestrzega bezpiecznej eksploatacji wózka, a w szczególności gdy spowodował zagrożenie zdrowia lub życia ludzi.

2. Z wnioskiem o cofnięcie zezwolenia może wystąpić do kierownika zakładu pracy pracownik nadzoru technicznego, pracownik służby bezpieczeństwa i higieny pracy, inspektor pracy lub zakładowy społeczny inspektor pracy. O cofnięciu zezwolenia należy dokonać adnotacji w aktach personalnych kierowcy.

3. Zezwolenie na kierowanie wózkiem powinno być cofnięte na wniosek lekarza stwierdzającego utratę zdrowia w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy kierowcy.

4. Ponowne wydanie zezwolenia może nastąpić po sprawdzeniu wiadomości kierowcy z zakresu bezpiecznej eksploatacji wózków, nie wcześniej jednak niż po upływie 1 miesiąca od dnia cofnięcia zezwolenia, a w razie cofnięcia zezwolenia na wniosek lekarza — po przedstawieniu zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego zdolność do wykonywania pracy kierowcy.

§ 10. 1. Zakład pracy powinien zapewnić warunki umożliwiające bezpieczną eksploatację wózków.

2. Codziennie przed przystąpieniem do eksploatacji wózka powinny być sprawdzone elementy, układy i mechanizmy, mające decydujący wpływ na bezpieczeństwo eksploatacji, a w szczególności:

1) prawidłowość działania układów kierowniczego, hamulcowego i napędowego, mechanizmów podnoszenia oraz osprzętu,

2) sprawność oświetlenia i sygnalizacji, prawidłowość działania urządzeń pomiarowo-kontrolnych oraz elementów i urządzeń zabezpieczających kierowcę i osoby współuczestniczące w czynnościach transportowych.

3. Fakt sprawdzenia stanu technicznego wózka powinien być odnotowany w dokumentach eksploatacyjnych wózka.

4. Kierowca powinien być informowany o aktualnych warunkach pracy, a w szczególności o:

1) masie ładunków, ich właściwościach fizycznych i chemicznych oraz rodzaju opakowania,

2) zagrożeniach pożarowych, wybuchowych, chemicznych itp., występujących w pomieszczeniach, w których wózek ma być eksploatowany,

3) warunkach technicznych dróg i bezpiecznej trasy przejazdu wózka.

5. Eksploatacja wózka powinna być przerwana w razie stwierdzenia, że nie są zachowane warunki bezpiecznej eksploatacji. Prawo do natychmiastowego wstrzymania eksploatacji wózka przysługuje osobom upoważnionym przez kierownika zakładu pracy, w szczególności kierowcy wózka i pracownikom nadzoru technicznego.

§ 11. 1. Bezpieczne wykonywanie czynności transportowych przy użyciu wózka jest obowiązkiem zarówno kierowcy, jak i osób współuczestniczących w tych czynnościach.

2. Kierowca wózka powinien dbać o należyty stan techniczny wózka, przestrzegać postanowień instrukcji obsługi wózka i jego osprzętu oraz instrukcji z zakresu bezpieczeństwa pracy, obowiązujących w danym zakładzie pracy.

3. Osoby współuczestniczące w czynnościach transportowych przy użyciu wózka powinny przestrzegać zasad bezpiecznej pracy oraz stosować się do wskazówek kierowcy i osób nadzorujących prace transportowe.

4. Kierowca i osoby bezpośrednio uczestniczące w czynnościach transportowych powinni pracować w kaskach ochronnych.

§ 12. Przewożenie osób na wózkach lub przyczepach jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy wózki lub przyczepy są do tego przystosowane przez producenta.

§ 13. 1. Podnoszenie osób za pomocą wózków podnośnikowych jest dopuszczalne na pomostach dostosowanych specjalnie do tego celu przez producenta wózka i zamocowanych zgodnie z dokumentacją producenta.

2. Wysokość podnoszenia oraz udźwig wózka wyposażonego w pomost nie mogą przekraczać wielkości podanych przez producenta.

3. Przewożenie osób na pomoście, niezależnie od jego położenia, jest zabronione.

4. Zakaz, o którym mowa w ust. 3, nie dotyczy wózków specjalistycznych sterowanych z pomostu lub przystosowanych przez producenta do pracy na pomoście.

§ 14. Używanie wózków do ciągnięcia wózków doczepnych, jeżeli ich liczba lub ciężar ładunku przekraczają wielkości określone przez producenta, oraz do pchania innych pojazdów jest zabronione.

§ 15. 1. Drogi przejazdu, place i pomieszczenia, w których są wózki eksploatowane, powinny być oświetlone zgodnie z odpowiednimi normami i oznakowane zgodnie z przepisami ruchu na drogach publicznych.

2. Używanie wózków na drogach lub placach o nawierzchni nie odpowiadającej warunkom określonym w dokumentacji techniczno-ruchowej wózka lub o pochyleniu przekraczającym zdolność pokonywania wzniesień przez wózek jest zabronione.

§ 16. 1. Zakład pracy powinien określić dopuszczalne szybkości wózków na poszczególnych odcinkach dróg. Szybkość wózka powinna być uzależniona od nasilenia ruchu, rodzaju środków transportu, warunków lokalowych i rodzaju przewożonych ładunków.

2. Używanie wózków na drogach o szerokości jezdni nie dostosowanej do szerokości wózków i wymiarów przewożonych na nich ładunków jest zabronione.

§ 17. 1. Przy wjeździe do budynków i pomieszczeń powinny być umieszczone w widocznym miejscu tablice informujące o dopuszczalnym obciążeniu podłóg i stropów.

2. Używanie wózków w pomieszczeniach o nie sprawdzonej wytrzymałości stropów i podłóg lub o wytrzymałości mniejszej niż wymagana dla obciążonego wózka jest zabronione.

§ 18. Bramy i drzwi wjazdowe do budynków i pomieszczeń powinny być tak zbudowane, żeby zapewniały swobodny przejazd wózków, oraz powinny być wyposażone w urządzenia skutecznie zabezpieczające przed niezamierzonym samoczynnym zamykaniem się drzwi lub opadaniem zasłon.

§ 19. Zatoki do wymijania się wózków na drogach jednopasmowych powinny znajdować się w takiej odległości od siebie i w takim miejscu, aby były w zasięgu wzroku kierowcy; powinny być wyznaczone krawężnikiem, barwnym pasem lub oznakowane w inny widoczny sposób.

§ 20. Pomosty znajdujące się na drodze przejazdu wózków powinny mieć oznaczenia dopuszczalnej nośności, a w koniecznych wypadkach oznaczenie dopuszczalnego obciążenia roboczego. Pomosty ruchome, tzw. mostki ładunkowe, powinny być zamocowane w sposób pewny i zabezpieczone przed przesunięciem.

§ 21. Przed wjazdem do wagonów kolejowych lub pojazdów samochodowych kierowca wózka powinien sprawdzić, czy ciężar wózka wraz z ładunkiem nie przekracza ich dopuszczalnej nośności, czy są zabezpieczone przed samoczynną zmianą położenia oraz czy stan podłogi umożliwi bezpieczny wjazd do wagonu lub pojazdu.

§ 22. 1. Używanie wózków spalinowych z silnikiem wysokoprężnym lub napędzanym gazem w pomieszczeniach produkcyjnych jest dopuszczalne, pod warunkiem że substancje szkodliwe wydalone z silnika nie spowodują przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń substancji szkodliwych w powietrzu.

2. Używanie w pomieszczeniach produkcyjnych wózków spalinowych napędzanych benzyną etylinową lub innym paliwem o podobnie trujących składnikach jest zabronione.

3. W czasie przerwy w pracy silniki wózków spalinowych, o których mowa w ust. 1, znajdujących się w pomieszczeniach produkcyjnych powinny być wyłączone. Uruchamianie silników w tych pomieszczeniach jest zabronione, jeżeli może to spowodować zanieczyszczenie powietrza szkodliwymi substancjami wydalonymi z silników.

§ 23. 1. W pomieszczeniach, w których mogą znajdować się palne gazy, pary lub pyły, mogą być używane jedynie wózki specjalnie dostosowane przez producenta do pracy w warunkach zagrożenia pożarem lub wybuchem.

2. Wózki dostosowane do pracy w pomieszczeniach, o których mowa w ust. 1, powinny być oznaczone odpowiednimi, wyraźnie widocznymi symbolami, a po remoncie powinny być poddawane badaniu w celu stwierdzenia, czy zostały zachowane wymagania specjalnego dostosowania.

§ 24. Każdorazowo przed rozpoczęciem prac związanych z transportem materiałów niebezpiecznych lub prac w pomieszczeniach zagrożonych pożarem albo wybuchem powinien być dokładnie sprawdzony stan techniczny wózka i współpracujących elementów wyposażenia dodatkowego oraz urządzeń niezbędnych do bezpiecznego wykonania pracy i zapewnienia bezpieczeństwa otoczeniu.

§ 25. Przed rozpoczęciem prac związanych z transportem materiałów niebezpiecznych osoba wyznaczona do organizacji tych prac powinna w szczególności:

1) udzielić kierowcy i osobom współpracującym szczegółowego instruktażu o sposobie użycia sprzętu pomocniczego i gaśniczego oraz właściwych metodach pracy i postępowania w razie wypadku,

2) przydzielić, stosownie do rodzaju przewożonych materiałów i warunków pracy, sprawdzone uprzednio środki i sprzęt ochronny oraz w miarę potrzeby odpowiednie środki gaśnicze.

§ 26. Kierownicy zakładów pracy w terminie trzech miesięcy od ogłoszenia rozporządzenia opracują i wydadzą instrukcje dotyczące organizacji transportu wózkami z napędem silnikowym, uwzględniając specyficzne warunki prac transportowych w zakładzie.

§ 27. Warunki bezpieczeństwa i higieny pracy przy eksploatacji wózków w zakładach podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określają przepisy niniejszego rozporządzenia, chyba że ze względu na specyfikę pracy w tych zakładach wymagają one odmiennego uregulowania w odrębnych przepisach.

§ 28. Świadectwa ukończenia kursu uzyskane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zachowują swoją dotychczasową ważność.

§ 29. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1979 r.

10.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 10 listopada 1978 r.

w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych” oraz zasad i trybu jej nadawania*(Monitor Polski z dnia 29 listopada 1978 r. Nr 36, poz. 138)*

Na podstawie § 6 uchwały nr 159 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych” (Monitor Polski Nr 36, poz. 134) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Odznaka „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych”, zwana dalej „odznaką”, ma kształt regularnego ośmioboku o przekątnej 32 mm, wykonana jest z metalu w zależności od stopnia — koloru srebrnego lub złotego. Na stronie licowej w otoku o szerokości 4 mm znajduje się napis „Zasłużony dla ubezpieczeń społecznych”. W środku zielonego pola widnieje wizerunek orła na czerwonej tarczy herbowej, w otoczeniu stylizowanego wieńca laurowego. Na odwrotnej stronie odznaki znajdują się dwa napisy poziome. W górnej połowie — „Ministerstwo Pracy, Płac i Spraw Socjalnych”; w dolnej — „Zakład Ubezpieczeń Społecznych”. Odznaka zawieszona jest na metalowej klamrze w kształcie prostokąta o wymiarach 5 mm × 25 mm. Klamra podzielona jest na trzy części, z których zewnętrzne są w kolorze zielonym, środkowa jest koloru białego z dwoma czerwonymi, ukośnymi paskami złączonymi w podstawie.

2. Wzór odznaki określa załącznik do zarządzenia*.

§ 2. 1. Odznaka srebrna może być nadawana pracownikowi po 10 latach, a odznaka złota po 20 latach pracy w dziedzinie ubezpieczeń społecznych.

2. Odznaka złota może być nadana osobie, która otrzymała odznakę srebrną.

3. W uzasadnionych wypadkach, za szczególne zasługi i osiągnięcia w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, odznaka może być nadana mimo niespełnienia warunków określonych w ust. 1 i 2.

§ 3. 1. Odznaka nadawana jest na wniosek Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub Przewodniczącego Rady Nadzorczej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać uzasadnienie zawierające charakterystykę pracy zawodowej osoby, która ma być wyróżniona, a w odniesieniu do pracowników ponadto opinię zakładowej organizacji związkowej.

3. Wniosek o nadanie odznaki powinien być przedstawiony Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych najpóźniej na dwa miesiące przed planowanym terminem wręczenia odznaki.

§ 4. Wraz z odznaką osoba wyróżniona otrzymuje legitymację stwierdzającą nadanie odznaki.

§ 5. 1. Wręczenie odznaki i legitymacji stwierdzającej jej przyznanie odbywa się uroczystie, głównie z okazji świąt państwowych lub innych okoliczności szczególnie ważnych dla ubezpieczeń społecznych.

2. Odznakę wręcza Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Przewodniczący Rady Nadzorczej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub osoby przez nich upoważnione.

§ 6. Odznakę nosi się na prawej stronie piersi.

§ 7. 1. Ewidencję osób wyróżnionych odznaką prowadzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

2. Fakt nadania, utraty lub pozbawienia odznaki odnotowuje się w aktach osobowych pracownika.

§ 8. W razie zgubienia, zniszczenia lub kradzieży odznaki lub legitymacji stwierdzającej jej nadanie wydaje się nową odznakę lub duplikat legitymacji.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

11.

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 20 listopada 1978 r.

w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony Drukarz” oraz szczegółowych zasad i trybu jej nadawania*(Monitor Polski z dnia 29 listopada 1978 r. Nr 36, poz. 139)*

Na podstawie § 7 uchwały nr 160 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Drukarz” (Monitor Polski Nr 36, poz. 135) zarządza się, co następuje:

§ 1. Odznaka „Zasłużony Drukarz”, zwana dalej „odznaką” jest dwuczęściowa. Część górną odznaki

stanowi baretka o rozmiarach 25 × 6,5 mm, z zaczepem agrafkowym, podzielona pionowo na trzy równe pola w kolorach triady drukarskiej (żółty, czerwony, niebieski), emaliowana, kolory w obramowaniu metalowym. Część dolna owalna o rozmiarach 28 × 25 mm przedstawia gryfa drukarskiego oraz gałązkę waw-

* załącznik pominięto.

rzynu z napisem „Zasłużony Drukarz” i wykonana jest z metalu białego oksydowanego. Obie części odznaki połączone są ogniwnem metalowym. Odwrotna część odznaki jest gładka.

§ 2. Wzór odznaki ustala załącznik do zarządzenia*.

§ 3. 1. Wniosek o nadanie odznaki powinien być przedstawiony Ministrowi Kultury i Sztuki najpóźniej na dwa miesiące przed planowanym terminem wręczenia odznaki.

2. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać następujące dane dotyczące osoby zgłaszanej do wyróżnienia: imię i nazwisko (nazwisko rodowe), imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, miejsce zamieszkania, miejsce pracy, stanowisko służbowe, wykształcenie, posiadane odznaczenia państwowe i odznaki, szczegółowy opis zasług oraz podanie stażu pracy i działalności w przemyśle poligraficznym, a w odniesieniu do pracowników ponadto opinię zakładowej

* załącznik pominięto.

organizacji politycznej i związkowej oraz opinię jednostki nadrzędnej.

§ 4. 1. Wręczenie odznaki i legitymacji stwierdzającej jej przyznanie odbywa się uroczyście z okazji „Dnia Drukarza”, świąt państwowych lub innych okoliczności szczególnie ważnych dla przemysłu poligraficznego.

2. Odznakę wręcza Minister Kultury i Sztuki lub osoba przez niego upoważniona.

§ 5. Odznakę nosi się na prawej stronie piersi.

§ 6. 1. Ewidencję osób wyróżnionych odznaką prowadzi Ministerstwo Kultury i Sztuki.

2. O nadaniu, utracie lub pozbawieniu odznaki dokonuje się adnotacji w aktach osobowych pracownika.

§ 7. W razie utraty lub zniszczenia odznaki albo legitymacji stwierdzającej jej nadanie wydaje się nową odznakę lub duplikat legitymacji.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: Z. Najdowski

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

Informacji o warunkach prenumeraty udzielają oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Sprzedaz egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienie, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.

Drukarnia Instytutu Wydawniczego CRZZ. Papier gazet. 50 g. A1. Ark. wyd. 1,8; ark. druk. 1,5. Zam. 18/79 28 900 egz.

INDEKS 35279